

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Το Τουρκικό Σύνταγμα και το τραγούδι του άειμνήστου Σαφ. Φαρμακίδη. Ο Σταυρός και το Μισοφύγαρο. Μιά προφητεία του Γαβριηλίδη. Η πεζοπορία του κ. Καμπουρέγγου. Η κυρά Γραμματική και το Συντακτικό. Ο Σουρής και οι μαλλιαροί. Η... «Αλιάδα» του Πάλλη. Ο Χρυσάφης και το ποδόσφαιρο, κλπ. κλπ.

Μόλις έγινε το Τουρκικό Σύνταγμα, στο 1906, ο μακαρίτης Σοφοκλής Φαρμακίδης, ο άρθογράφος τότε της «Ακροπόλεως», ο οποίος πέθανε έπειτα από 10 χρόνια ως τμηματολόγος της Εθνικής Οικονομίας, ένθουσιώστηκε τόσο, που ένειπνεύσθη και έδημοσίευσε στην «Ακρόπολι» ένα τεράστιο ποίημα —το πρώτον ίσως και το τελευταίον του.

Το ποίημα αυτό το έλεγχε «Σταυρός και Μισοφύγαρο» και άρχισε ως έξης :

«Αέσσοσ, άνοιξε θαθαία, και μαύρη κατασάθρα, και κρύψε μέσα βρομερό, φρικώδες σάπιο πάμα,

και βούλωσέ την με τής γης, τα δρη και τους βράχουσ, να κοίτεται σ'ό μνήμα της, μία τυραννία μαύρη...

Η «τυραννία αυτή, διά την όποιαν θα άνοιγε ένα τόσο τρομερό μνήμα, ήταν, καθώς καταλαβαίνετε, η τυραννία του σουλτάνου Χαμίτ.

Τέλος πάντων, έπειτα από καμιά έξηνταριά στίχους, συναντώνται μεταξύ 'Ολύμπου και Ροδότης ο Σταυρός και το Μισοφύγαρο.

Είλε η πρώτη φορά που συναντώνται χωρίς να...χαλάει ο κόσμος.

Το Μισοφύγαρο βλέπει τον Σταυρό να είνε κόκκινος και του λέει :

—Σταυρέ μου, είσαι κόκκινος, μα ή κοκκινάδα πάχει χύνει στο μάτι μιά γλυκεία, μιά τόσο θεία λάμψη, που αναγαλλιάζει ή καρδιά. Ζηλεύω σ'ατή τη λάμψη. 'Από τί έξιλο γίνηκες ; 'Η μή, βαμμένος είσαι ;

Τότε ο Σταυρός του απαντά ότι ή κοκκινάδα του είνε από τα αίματα : ανθρώπων θερσιμένων άδικως με το βρέπανο, που τόσο σου όμοιάζει...

Τέλος πάντων, άπάνω στην κοιθένια, τα φτιάνουν και αποφασίζουν να...άραθώνιασθούν. Μόλις όμως το άποφάσισαν, σ'αίρησε το χώμα του τάφου ενός γίγαντος :

κι' από την Βαυθώνα, έως την Πέλα, πέρασε μία φωνή και είπε : —'Εγώ 'μαι που άραθώνιασα. 'Ανατολή και δύση ! Δίνω την εύλογία μου σ'έν νεόν άραθώνα !...

Ο κοιμητάρας, που σπηχόθηκε από το χώμα για να δώσει την εύλογία του σ'έν νεόν άραθώνα, ήταν ο Μέγας 'Αλέξανδρος, καθώς καταλαβαίνετε.

Ο Γαβριηλίδης, μόλις διάβασε το ποίημα, έκάλεσε την άλλη μέρα τον μακαρίτη Φαρμακίδη και του είπε :

—Σοφοκλέα, αυτό το συνοικείο, που έκανες χθές στην «Ακρόπολι», την όποια μετέβαλλες και σε συμπέθερα, δεν μ' άρεσει... —Και γιατί ;... —Γιατί είνε τόσο παρα φύσιν, που φοβόμια μήπως το παιδί που θα κάνουν δεν θα είνε φρασιό παιδί, άλλα κανένα τέρας !... —Τί τέρας ; —Τέρας άναστατώσεων στην Βαλκανική !... Πράγματι, δεν πέρασε πολύς καιρός και κηρύχθηκε ο Βαλκανικός πόλεμος...

Ο Γαβριηλίδης, δηλαδή, ο μακαρίτης Θεοτόκης και ο Πατριάρχης 'Ιωακείμ είχαν προείπει από τότε το κακό !...

Καθώς θα ξέρετε βέβαια, ένας από τους πιο άκουστάτους πεζογράφους των 'Αθηνών είνε και ο γνωστός λογογράφος και ιστορικός των 'Αθηνών κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.

Παρ' όλην την ηλικία του, ο κ. Καμπούρογλου κάνει μακρινές έξδρομεις, στο δρόμο του δε του άρέσει να πλησιάζη τους καλούς χωρικούς και να συνομιλή μαζύ τους.

Σε κάποια έκδρομή του, άπάντησε μιά γριά χωριάτισσα, που την έλεγαν Γραμματική.

Το όνομα αυτό του έκαμεν έντύποι και για να γελάση, τής είπε

πως τον λένε και αυτόν...Συντακτικό.

Και άποχαιρετιστήκανε έτσι :

—Γειά σου, κυρά Γραμματική μου !... —Στό καλό, κύρ Συντακτικέ μου !...

Ο άλησμόνητος Σουρής δεν έχωνε τους μαλλιαρούς και δεν άφηνε εύχαιρία να πιάσει, χωρίς να τους σατυρήσει και να τους έξευτελίσει.

Όταν έξέδωκε τη γνώση του «'Αλιάδα» ο 'Αλέξης Πάλλης, ή όποία είχε τόσες γλωσσικές ύπερβολές, ώστε οι τότε λόγιοι να την άποκαλέσουν...«'Αλιάδα», «σκορδαλιάν» με άλλους λόγους, ο Σουρής του έγραψε στο «Ρωμής», μεταξύ των άλλων, και τα έξης :

«Έθγαλες την «'Αλιάδα»... κάνει περικεφαλιά. Μ' άλλους λόγους, σάν να ποίμε, σκορδαλέα — σκορδαλιά !...

Ο μακαρίτης 'Ιωάν. Χρυσάφης, ο διεθυντής της Φυσικής 'Αγωγής στο 'Υπουργείο Παιδείας και ο πιο θετικός εισηγητής της Σουηδικής γυμναστικής και του καλού άθλητισμού στην 'Ελλάδα, δεν χώνετο το ποδόσφαιρο και ούτε ήθελε ν' άκούση και να μιλάνε καν για το φουτ-μπόλ.

Μιά μέρα ο κ. Γρηγ. Ξενοπούλος τον συνάντησε στο 'Υπουργείον τής Παιδείας σκεπτικό και στενοχωρημένο.

—Μά τί έχεις ; τον ρώτησε. Σου συμβαίνει τίποτα ;

—Δεν πάνε καθόλου καλά, του άπάντησε ο Χρυσάφης.

—Ποιά ; ξαναρώτησε ο Ξενοπούλος. Μήπως έννοσει τί πολιτικά ;

—Όχι, άδερφέ... Ποιός σου μιλάει για πολιτικά !... Για τα γυμναστικά, σου λέω, για τ' άθλητικά...

—Πώς, δεν είσαι πλέον εύχαριστημένος ;

—Εύχαριστημένος ; Κάθε άλλο !...

—Και γιατί ;

—Γιατί, φίλε μου, γίνεται...κατάχρησις άθλητισμού ! 'Η σημερινή νεολαία, όλων των τάξεων, χωρίς καμιά διάκριση, νοιζει πως δεν ύπάρχει τίποτε άλλο από τον άθλητισμό ! Παραμελεί όλα τα άλλα και επιδίδεται, σ' έντόν.

Και αυτό το κάνει με τον πιο χειρότερο τρόπο...

—Θά έννοης το φουτ-μπόλ, του είπεν ο κ. Ξενοπούλος.

—'Αχ, αυτό το φουτ-μπόλ !... είπε ο Χρυσάφης. Μιά φορά ένας βασιληάς τής 'Αγγλίας το άπαγόρευσε με ποινη θανάτου, γιατί είχε παραλίσι και το στρατό του και τον στόλο του. Μού φαίνεται ότι το ίδιο θα άναγκασθώμε να κάνουμε και μες. Ο Ρωμής, δυστυχώς, είνε άνθρωπος των άκρων. 'Η άδιανομία ή ύπερβολή τρελλή... Χρήσιν συνετην και μετρίαν δεν γνωρίζει... Μονάχα καταχρησιν... 'Ετσι, και το πιο φιλόμο προάγμα, τον άθλητισμό, τον κατάντησε βλαβερό και καταστρεπτικό... Είλε, λοιπόν, ή δεν είνε να επιβάλλη ποινη θανάτου έναντίον των ποδοσφαιριστών ;...

Άλλά ο κ. Χρυσάφης δεν πρόφθασε να εφαρμόση την ποινη του θανάτου κατά των φουτ-μπωλιστών.

Πέθανε, δυστυχώς, προ ένός χρόνου !...

Τα Χριστούγεννα του 1899 ο Γαβριηλίδης παρακάλεσε τον γνωστό συγγραφέα κ. Νικ. Λάσκαρη να κάμη έναν περίπαιτο στην 'Αγορά των 'Αθηνών και να ετοιμάση μία περιγραφή για το Χριστουγεννιάτικο φύλλο τής «Ακροπόλεως».

Ο κ. Λάσκαρης, αφού έκαμε τη βόλτα του, έγύρισε στα γραφεία τής «Ακροπόλεως» και έδωσε έντι περιγραφή, το κάτοπι τετράστιχον :

Χριστέ μου, τί πλούτος ! Για δές τί (κρεμούνε !...)

Πάν ότι ώραϊον, πάν ότι λαμπρόν ! Και όλα, έν τούτους, άφου φαγαθώνε, θα γίνου σάν 'κεϊνα που είπ' ο Κε (μπρών !)

Ο Γαβριηλίδης εκάγχασε όταν διάβασε τους στίχους αυτούς και τους δημοσίευσε, άντι πάσης άλλης περιγραφής, στην «Ακρόπολι».

ΠΡΟΣΟΧΗ !...

Η διεύθυνσις του «Μπουκέτου» και τής «Οικογενείας», θέλουσα να διευκολύνη τους πολυπληθείς αναγνώστας των δύο περιδικιών, όσων άφορά την συμμετεχιν εις το Μεγάλο Λαχείον, έλαβε και την έξης επιπέλη, εύχάριστον δι' έλους, άπέφασιν : «Όσοι άν έπρόφθασαν να κρατήσουν δελτία του Μεγάλου Λαχείου από του πρώτου φύλλου του μηνός Δεκεμβρίου, δεν θ' άποκλεισθούν εξ αυτού. Θα λάθουν μέρος στο Λαχείο και αυτοί, άρκει ν' άποκέψουν τα δελτία από το Χριστουγεννιάτικο φύλλα «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», μέχρι των φύλλων του Πάσχα, συμπεριλαμβανόμενων. Θ' άποκέψουν δηλαδή και θα μās παραδώσου εν καιρώ 30 δελτία, 15 του «Μπουκέτου» και 15 τής «Οικογενείας». Η εύκολία αυτή ύπερ των καθυστερησάντων θα χαροποίησιν, είμεθα βέβαια, έλους τους φίλους των δύο περιδικιών.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ